

12. Технологічний імператив стратегії соціально економічного розвитку: монографія / Федулова Л. І., Бажал Ю. М., Осецький В. Л. та ін. За ред. д-ра екон. наук, проф. Федулової Л. І.; НАН України ; Ін-т екон. та прогн. — К., 2011. — 656 с.

13. *Денисюк В. А.* Глобальная конкурентоспособность стран: дефиниции и методика анализа факторов / Денисюк В. А. // Проблемы и перспективы инновационного развития экономики в контексте преодоления мирового финансового кризиса. Материал 14-ой международной научно-практической конференции по инновационной деятельности. — Алушта, 14—19 сентября 2009. — С. 91—97.

14. *Соколенко С. И.* О кластеризации в странах ОЧЭС./ Соколенко С. И. // Деловой вестник — № 12 (163). — 2007. — С. 21.

15. *Захарченко В. И.* Кластерная форма территориально-производственной организации. — Ч. 2. Повышение региональной конкурентоспособности на основе кластерного подхода / Захарченко В. И., Осипов В. Н. — Одесса: «Фаворит» — «Печатный дом», 2010. — 236 с.

16. Звіт про конкурентоспроможність України 2011. Фонд «Ефективне Управління». — 198 с. — Режим доступу:[http:// www.feg.org.ua](http://www.feg.org.ua).

17. Звіт про конкурентоспроможність України 2010. Фонд «Ефективне Управління». — 162 с. — Режим доступу:[http:// www.feg.org.ua](http://www.feg.org.ua)

18. *Денисюк В. А.* Аналіз результатів першого державного статистичного спостереження передових виробничих технологій в Україні // Проблеми и перспективы инновационного развития экономики. Материалы XVI международной научно-практической конференции, 12—16 сентября 2011 г. — К. — Симферополь — Алушта, 2011. — С. 102—110.

19. *Харазішвілі Ю. М.* Удосконалення методології оцінювання ефективності економічного та соціального розвитку регіонів на прикладі Автономної Республіки Крим / Харазішвілі Ю. М., Денисюк В. А. // Проблеми науки. — 2010. — № 11. — С. 3—11.

УДК 338.49: 330.341.1

Н. В. Іванова, канд. екон. наук, доцент,
Чернігівський державний технологічний університет

ПРІОРИТЕТНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ІНФРАСТРУКТУРНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

У статті проаналізовано особливості та умови забезпечення інноваційного розвитку інфраструктурного потенціалу регіонів України. Оцінено поточний рівень державного регулювання інноваційних процесів у національному інфраструктурному комплексі та можливості залучення приватного капіталу. Особливу увагу приділено інструментам практичної реалізації інноваційного розвитку об'єктів виробничої інфраструктури.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: виробнича інфраструктура, інноваційна інфраструктура, інновація, розвиток, державне регулювання, кластер

In this article analyzed the characteristics and conditions of innovative infrastructure development potential of the regions of Ukraine. Reviewed the current level of state regulation of innovation processes in complex national infrastructure and ability to raise private capital. Particular attention is given to practical tool for implementing innovative development of objects of industrial infrastructure.

KEYWORDS: industrial infrastructure, innovation infrastructure, innovation, development, government regulation, the cluster

В статье проанализированы особенности и условия обеспечения инновационного развития инфраструктурного потенциала регионов Украины. Оценен текущий уровень государственного регулирования инновационных процессов в национальном инфраструктурном комплексе и возможности привлечения частного капитала. Особое внимание уделено инструментам практической реализации инновационного развития объектов производственной инфраструктуры.

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: производственная инфраструктура, инновационная инфраструктура, инновации, развитие, государственное регулирование, кластер

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими завданнями. Інфраструктура виступає важливою рушійною силою національної конкурентоспроможності та має великий вплив на економічний розвиток. Дослідження значення інфраструктурного розвитку для зростання економіки є найбільш дискусійним питанням у даній сфері. Розгалуження наукових позицій обумовлено наступними чинниками:

- обслуговуючим призначенням виробничої інфраструктури;
- залежністю інфраструктурних об'єктів від рівня розвитку матеріального виробництва;
- значною кількістю природних монополій серед галузей виробничого обслуговування;
- опосередкованим внеском у створення суспільного продукту та інше.

Аналіз останніх публікацій. Дослідженню інноваційної діяльності як на регіональному рівні, так і у країні в цілому приділено значну увагу в роботах М. Бутка, Б. Данилишина, О. Дація, М. Долішнього, М. Корецького, Л. Федулової, Н. Чухрай та ін. В роботах представлено ґрунтовні дослідження проблематики інноваційного розвитку країни, ефективності інноваційної діяльності на мікрорівні, інноваційного потенціалу, питань розстановки пріоритетів інноваційного розвитку тощо.

Формулювання мети (поставка завдання). Отже, питання розвитку виробничої інфраструктури сьогодні набуває особливої актуальності у зв'язку із дуалістичністю практичних підходів до його вирішення. У статті поставлено завдання дослідження сучасного стану й тенденцій забезпечення розвитку об'єктів виробничої інфраструктури саме на інноваційній основі.

Виклад результатів дослідження. Економічне зростання неможливе без прогресу інфраструктури. Очевидним є необхідність доріг, енергопостачання, централізованих розподільчих центрів та інших об'єктів виробничого обслуговування. На сьогодні важливість процесів зростання та розвитку інфраструктурного потенціалу регіонів України не викликає дискусій і є об'єктивно обумовленою необхідністю. Коло науково-практичної проблематики формується наразі стосовно узгодженості напрямів регіонального та інфраструктурного розвитку. Становлення інфраструктурних галузей не збігається в часі, що обумовлюється рівнем розвитку промислового виробництва, формами його організації та етапами науково-технічного прогресу в галузях інфраструктури і матеріального сектору економіки. Удосконалення процесів в одній сфері суспільного виробництва обумовлює відповідні зміни в інших сферах. Таким чином, виробничу інфраструктуру регіону можна класифікувати по етапам життєвого циклу і виділити таку, що формується, розвинена та регресуюча.

Схожим проявом, але вже порівняно із темпами розвитку основного виробництва, характеризується виробнича інфраструктура випереджального, своєчасного і запізненого розвитку. Такий розподіл важливий для практичного аналізу рівнів інфраструктурного забезпечення регіонального виробництва та ступеня відповідності потребам господарюючих суб'єктів елементів виробничої інфраструктури. Для більшості регіонів України характерний запізнений тип розвитку виробничої інфраструктури, оскільки спостерігаються наступні негативні явища:

- історично обумовлений низький рівень уваги до фінансування розвитку інфраструктурних об'єктів;

- невідповідність характеристик існуючої транспортної мережі соціально-економічним потребам регіону та темпам розвитку автомобілізації;

- недостатній технічний рівень об'єктів інфраструктурного комплексу та накопичене відставання у сфері сервісних технологій;

- наростаючі темпи зносу основних засобів підприємств виробничої інфраструктури, зношуваність яких досягає 60—70 % і продовжує збільшуватись;

— невикористання в повній мірі транспортного та транзитного потенціалу України;

— майже повна руйнація мережі регіональних складських комплексів, які надавали централізовані послуги по складуванню та підготовці об'єктів зберігання до промислового використання, що значно підвищує відповідну статтю витрат підприємств;

— занепад сформованого ремонтно-сервісного обслуговування техніки промислового і сільськогосподарського виробництва та використання ремонтними підрозділами промислових підприємств застарілих технологій;

— неналежне відношення до проблеми та відсутність комплексних розробок рекомендацій щодо підвищення ефективності функціонування регіонального інфраструктурного комплексу, що призводить до значного дорожчання продукції промислових підприємств.

Інтенсивний розвиток економічних відносин, перехід від «статичної» до «динамічної» конкуренції супроводжується зміною пріоритетів розвитку. Об'єктивно обумовленою є трансформація політики екстенсивного відтворення продуктивних сил регіону у інноваційні процеси реформування регіонального господарства [1].

Необхідність забезпечення розвитку регіонів саме на інноваційній основі зумовлюється як важливістю оптимізації просторових характеристик країни у відповідності до особливостей розміщення наявних та потенційних ресурсів, так і необхідністю задоволення загальних та специфічних потреб регіонального виробництва і населення [5, с. 5].

Інноваційність підходів до регіонального розвитку полягає у реалізації наступних напрямів [5, с. 5—6]:

по-перше, необхідність задіяння каталізаторів, мультиплікаторів і синергійного ефекту до процесів регіонального розвитку;

по-друге, пошук можливості залучення власних інвестиційних ресурсів, зацікавлення приватного сектору у фінансуванні таких змін. На основі цього орієнтиром повинна стати політика мінімізації дотаційних та субвенційних механізмів підтримки регіонів;

по-третє, розробка і реалізація політики мотивування регіональних систем до саморозвитку і залучення та зростання наявного потенціалу.

Визначальну роль у забезпеченні інтенсивного розвитку на інноваційній основі має інфраструктура, яка обслуговує всі стадії виробництва суспільного продукту, його розподілу, процесів обміну та споживання. Її провідне значення підкреслюється визначенням відомого економіста А. Є. Пробста, який трактує інфра-

структуру як «...фундамент для розвитку всіх інших галузей господарства, як базу, яка обслуговує та забезпечує їх функціонування та розвиток, як базу для подальшого господарського освоєння території та створення на ній відповідних виробничо-територіальних комплексів» [7, с. 96].

Виконуючи роль базису, система обслуговування повинна володіти такими властивостями, які б спрямовували розвиток матеріального виробництва регіону у напрямку інноваційних трансформацій. Саме таким змінам піддається виробнича інфраструктура, внаслідок чого інфраструктурний комплекс регіону поступово перетворюється на центри логістичного обслуговування регіонального промислового та сільськогосподарського виробництва. Реалізація логістичної концепції в цьому випадку є сучасним інструментом підвищення ефективності сфери виробничих послуг. Запровадження логістичних основ пов'язано, поперше, із зміною технологічних укладів, а по-друге, внаслідок трансформацій соціально-економічних моделей.

На сьогодні, за теорією американського соціолога Д. Белла, постіндустріальне суспільство характеризується наступними ознаками [11]:

- переходом від індустріального до сервісного суспільства;
- перевагою працівників розумової праці в сфері зайнятості;
- превалюванням «економіки знань», яка виступає джерелом інновацій;
- розповсюдження інтелектуальних технологій при прийнятті рішень.

Отже, природним є впровадження організаційно-технологічних новацій у сучасному інфраструктурному забезпеченні матеріального виробництва та врахування їх як обов'язкового елемента при формуванні регіональних логістичних систем виробничої інфраструктури. Необхідно також підкреслити, що які б капіталовкладення не здійснювались у дослідження та розробку напрямів інноваційного розвитку інфраструктури, їх ефективність і дієвість буде вкрай низька без організації взаємодії науки та регіонального бізнесу, причому така система повинна передбачати і зворотний зв'язок.

Таким чином, дотримання принципу інноваційності розвитку можливо тільки за умов тісного зв'язку виробничої та інноваційної інфраструктур. Сучасні науковці виокремлюють науково-дослідну та інноваційну інфраструктуру.

Під науково-дослідною інфраструктурою розуміють систему наукових інститутів, основною функцією яких є інформаційно-

консультативне супроводження процесу розвитку підприємницької діяльності [3; 9]. На нашу думку, більш ємним поняттям є інноваційна інфраструктура, саме її складові повніше забезпечують інноваційний розвиток регіональних логістичних систем. Згідно Закону України «Про інноваційну діяльність», інноваційна інфраструктура являє собою сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні тощо). Інноваційна інфраструктура є тим осередком, яке забезпечує сприятливий фон для взаємодії об'єктів інноваційної діяльності. Ця складна система включає сукупність необхідних соціальних, юридичних, економічних, інформаційних та інших інститутів, що підтримують як інноваційну діяльність, так і самих новаторів [2].

Організаційну деталізацію такої системи можна представити як весь необхідний спектр державних і приватних установ та організацій, що забезпечують розвиток і підтримку всіх стадій інноваційного циклу. До них належать [3]:

- виробничо-технологічні, фінансові структури і об'єкти інформаційної системи;
- організації по підготовці і перепідготовці кадрів в області технологічного менеджменту;
- система патентування, ліцензування і консалтингу з питань охорони, захисту, оцінки і використання інтелектуальної власності, оцінки комерціалізації наукових результатів та система експертизи;
- розвинута система сертифікації, стандартизації й акредитації.

Однак, зауважимо, що без належної державної підтримки та створення дієвого інституціонального середовища забезпечення інноваційного розвитку регіональної інфраструктури значно ускладнюється або навіть стає неможливою реалізація проектів у рамках співпраці бізнесу та науки, ефективне функціонування інфраструктурних об'єктів. Суттєвим акцентом у вирішенні цієї проблеми стала розроблена та затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 2 лютого 2011 р. № 389 «Програма розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні», в якій визначено базові галузі економіки для реалізації інвестиційних та інноваційних проектів: паливно-енергетичний, агропромисловий, житлово-комунальний і машинобудівний комплекси та транспортна інфраструктура. Серед завдань зазначеної Програми виділено наступні: підвищення ефективності механізму надання державної

підтримки, збільшення обсягу інвестицій, кредитування економіки, державних капітальних вкладень та забезпечення їх концентрації на модернізації виробництва, впровадження високих технологій. Слід зауважити, що даною програмою суттєва увага приділяється саме інфраструктурному розвитку. Зокрема, підкреслено, що пріоритетами розвитку базових галузей економіки є [8]:

- забезпечення розвитку енергетичної інфраструктури;
- будівництво і реконструкція автомобільних доріг загальнодержавного значення (в межах міжнародних транспортних коридорів), міжнародних аеропортів та вокзалів, морських портів, інших об'єктів інфраструктури;
- реконструкція систем тепло- і водопостачання та водовідведення.

Відсутність комплексного підходу до інноваційного розвитку уповільнює модернізацію та становлення об'єктів виробничої інфраструктури, а також перешкоджає процесам формування і самих інноваційних структур. Саме принцип комплексності покладений в основу двоетапного процесу реалізації інфраструктурного розвитку. Так, «Програмою розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні» передбачено створення сприятливих умов для залучення інвестицій з метою забезпечення узгодженого розвитку базових галузей економіки (в тому числі виробничої інфраструктури) та інноваційної інфраструктури.

Іншими принципами формування системи інноваційного розвитку інфраструктурного потенціалу на регіональному рівні повинні бути:

- забезпечення надання повного циклу послуг на всіх етапах інноваційного процесу;
- можливість інфраструктурних організацій координувати свої дії при реалізації послуг;
- реалізація міжрегіональної взаємодії систем інноваційного розвитку інфраструктурного потенціалу;
- адекватність встановлених пріоритетів інфраструктурного розвитку просторово-економічним характеристикам регіону;
- відповідність організаційно-функціональної структури системи інноваційного розвитку останнім досягненням вітчизняної та світової науки і практичного досвіду.

Результатом співпраці виробничої та інноваційної інфраструктур є створення «каналів проникнення» науки у сферу регіонального виробництва на основі практичної реалізації нових наукоємних технологій, розроблених у процесі цілеспрямованих фундаментальних досліджень [4, с. 17—18]. Дослідження проце-

сів дифузії нової наукової інформації у різні галузі виробництва свідчить про те, що трансфер технологій за певних умов може бути каталізатором інноваційного розвитку економіки не тільки на мезо-, але й на макрорівні. Ефект «ланцюгової реакції» обумовлюється тим, що потреба в оновленні технологій виробничого обслуговування вимагає прискорення передачі наукових досягнень бізнес-середовищу. Одночасно стимулювання наукового пошуку активізує перехід до інноваційної моделі розвитку економіки [4, с. 18].

Сучасною формою співпраці науки та практики є створення кластерів, які більш ніж десятирічним досвідом існування в Україні довели свою ефективність. Для сфери виробничої інфраструктури характерними є транспортно-логістичні кластери, які створюються з метою забезпечення умов для збільшення вантажопотоків і пасажиропотоків, що обслуговуватимуться на окремій території, спільного використання інформаційних, маркетингових, технологічних та інших можливостей суб'єктів транспортної інфраструктури регіону, вдосконалення технологій міжнародних і міжрегіональних перевезень, підвищення ефективності та якості транспортного обслуговування, конкурентоспроможності та розвитку підприємницької діяльності у відповідній галузі регіональної економічної системи, представлення транспортного та економічного потенціалу регіону на міжнародному ринку, а також для забезпечення можливості некомерційного партнерства, ефективної взаємодії суб'єктів приватного сектора з органами державної влади і місцевого самоврядування.

Створені та функціонуючі на сьогодні транспортно-логістичні кластери в Херсонському та Одеському регіонах доводять свою ефективність. Наприклад, транспортний кластер в Одеській області очікує від своєї діяльності [6]:

- забезпечення ефективної узгодженої роботи з урахуванням інтересів держави та суб'єктів господарської діяльності;

- посилення конкурентних позицій Одеського регіону у сфері транспортно-логістичних і туристичних послуг на Чорному морі;

- збільшення кількості, якості робочих місць і поліпшення соціального рівня мешканців регіону.

Вельми перспективними і необхідними на даному етапі розвитку міжнародних економічних відносин є створення транспортно-логістичних кластерів на території прикордонних регіонів, таких як Чернігівський, Харківський, Львівський, Закарпатський. Одночасно, зважаючи на інтенсивні логістичні потоки території

цих регіонів, існує реальна потреба у створенні великих міжрегіональних транспортно-логістичних центрів.

Одним із прикладів успішного впровадження закордонного інноваційного досвіду до збільшення площі об'єктів виробничого обслуговування є еволюція складських комплексів у логістичний хаб. Такий об'єкт індустріальної нерухомості характеризується значними масштабами (іноді площею до кількох мільйонів кв. м.) з раціональною транспортною розв'язкою, доступністю різних видів транспорту, центром концентрації і перерозподілу вантажопотоків, а також повним комплексом логістичних послуг. Складські операції повинні контролюватися складною ІТ-основою для оптимального розрахунку ланцюга поставок. На території хаба повинні бути організовані інформаційні центри логістичних компаній, які б відстежували рух товарів. Такий розподільчий центр дозволяє управляти транзитом вантажів як внутрішніх, так і міжнародних. В Європі існує певна напрацьована схема будівництва логістичного хаба, який створюється керуючою компанією (private public partnership), капітал якої складається на 40 % з державної частки і на 60 % — з частки інвесторів і компаній. В Україні вже є подібні приклади. У м. Одеса розпочалася реалізація логістичного хаба на базі Чорноморського порту — проект мультимодального логістичного терміналу «Сухий порт».

На локальному рівні практичні результати взаємозв'язку і взаємопроникнення виробничої та інноваційної інфраструктури можна відзначити у формі такого технологічного забезпечення функціонування логістичних систем, як: автоматизовані системи управління складом (WMS), RFID-технології, контейнерні перевезення, поява 5PL-операторів, впровадження інтелектуальних транспортних систем (ITS) тощо.

Невід'ємною складовою інфраструктурного комплексу є інформаційні комунікації. Перспективним для роботи в Інтернеті комплексної безпроводової системи «персональний комп'ютер-мобільний телефон» є впровадження високошвидкісного протоколу доступу до мережі та передачі даних ОРК8. Використання транкінгових систем (персональних радіостанцій з виходом у телефонну мережу) в Україні, внаслідок низької ефективності використання радіочастот, є доцільним, у першу чергу, для відомчого зв'язку, а також у невеликих населених пунктах, де розгортання стільникової мережі не є виправданим з точки зору відшкодування витрат. Організації транзитних інформаційних маршрутів на шляху із Європи в Азію сприяє вигідне географічне

розташування України, чим і зумовлена її участь в багатьох міжнародних телекомунікаційних проектах.

Для вирішення питання інформатизації та інноваційного розвитку України в цій сфері необхідно провести значні структурні зміни у сфері зв'язку, наслідком яких має стати: демонополізація галузі, залучення вітчизняного та зарубіжного приватного капіталу, створення сучасного врегульованого ринку телекомунікацій.

Висновки та перспективи подальших досліджень у цьому напрямку. Отже, пріоритетами розвитку економіки на інноваційній основі є провадження освітньої, наукової та науково-технічної діяльності, здійснення заходів з концентрації інвестиційних ресурсів для реалізації інвестиційних та інноваційних проектів.

Економічною теорією та практичною діяльністю доведено, що існує взаємозв'язок між розвитком основних та інфраструктурних галузей економіки. Існує певна циклічність та взаємостимулювання даних процесів. Інтенсивність світового економічного розвитку вимагає побудови системи інноваційного розвитку інфраструктурного потенціалу регіонів України.

Для забезпечення переходу на інноваційну модель розвитку економіки в Україні необхідно створити, зокрема, систему залучення недержавних інвестицій у рамках державно-приватного партнерства, підвищити ефективність механізму надання державної підтримки реалізації інвестиційних та інноваційних проектів, впроваджувати енергоефективні та енергозберігаючі технології, забезпечити розвиток інноваційної та виробничої інфраструктури.

Література

1. Данилишин Б. М., Корецький М. Х., Дацій О. І. Регулювання розвитку інноваційного потенціалу в економіці: Монографія. — Ніжин: ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф», 2007. — 220 с.
2. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 4 липня 2002 р. № 40-IV // Відомості Верховної ради. — 2002. — № 36.
3. Іванова Н. В. Роль інноваційної інфраструктури у розвитку регіональних логістичних систем // Сучасні проблеми інноваційного розвитку держави: матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф.: В 4 т. — Дніпропетровськ: Біла К. О., 2010. — Т. 4. — С. 41—43.
4. Інноваційний розвиток регіонів: питання теорії та практики: Монографія / Соловйов В. П., Кореняко Г. І., Головатюк В. М. — К.: Фенікс, 2008. — 224 с.
5. Інноваційні підходи до регіонального розвитку в Україні. — К.: НІСД, 2011. — 47 с.

6. Положення про транспортний кластер. Україна. Одеська обласна рада: Електронний ресурс // режим доступу: <http://morhoz.odessa.gov.ua/Main.aspx?sect=Page&IDPage=34642&id=119>

7. *Пробст А. Е.* Вопросы размещения социалистической промышленности. — М.: Мысль, 1971. — 96 с.

8. Програма розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні. Постанова КМУ від 2 лютого 2011 р. №389 // режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/>

9. *Прокопенко О. В.* Інфраструктура товарного ринку / Прокопенко О. В., Школа В. Ю., Дегяренко О. О., Махнуша С. М. — К.: Центр учбової літератури, 2007. — 296 с.

10. Регіональне управління: інноваційний підхід / Бутко М. П., Зеленська О. О., Зеленський С. М. та ін.: Навчальний посібник для студ. вищ. навч. закл. (За заг. ред. д.е.н., проф. Бутка М. П.). — К.: Знання України, 2006. — 560 с.

11. *Bell D.* The Third Technological Revolution. Disent, Spring, 164—76. — 1989.

УДК 330.341.1

В. М. Йохна, аспірант,
Хмельницький національний університет

СУТНІСТЬ І ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Розкрито сутність і складові інноваційного розвитку промислового підприємства. Проаналізовано напрями і результативність інноваційної діяльності у промисловому секторі економіки України і виокремлено проблеми, що перешкоджають реалізації інноваційної моделі розвитку вітчизняних підприємств

КЛЮЧОВІ СЛОВА: інноваційний розвиток, техніко-технологічне оновлення, машинобудування, результативність інноваційної діяльності

Раскрыта сущность и составляющие инновационного развития промышленного предприятия. Проанализированы направления и результативность инновационной деятельности в промышленном секторе экономики Украины и выделены проблемы, препятствующие реализации инновационной модели развития отечественных предприятий

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: инновационное развитие, технико-технологическое обновление, машиностроение, результативность инновационной деятельности

The essence and components of innovative development of industrial enterprise are shown. Directions and effectiveness of innovative activity in industrial sector of economy of Ukraine are analyzed.